Augustinus, Aurelius: Opuscula

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 11 Aug. 1491, 1491

¶ Qz iusta dānatōe sub ira dei tenebať
genꝰ hūanuz donec veniret mediatoꝛ q̄
nos ab hac ira libaret. ¶ Ca. XXXII.

T Enebať itaqz
iusta dānatōe genꝰ humanū:
et oēs erāt ire filij: de q̄ ira scri
ptū est. Qm̄ oēs dies nostri defecerūt: et
in ira tua defecimꝰ. Anni nostri sicut ara
nea meditabunť. De qua ira dicit etiam
Job. Hō eni natꝰ ex mľiere: breuis vite
⁊ plenus ire. De qua ira diciť etiā dn̄s ie
sus. Qui credit in filio habz vitā eťnaz.
qui aūt nō credit in filiū nō habet vitaz
eternā: sed ira dei manet sup euz. Nō ait
veniet: sed manet sup eū. Cum hac q̄ppe
omnis hō nasciť. Propter qđ diť apľs.
Fuimus eni ⁊ nos natura filij ire sicut ⁊
ceteri. In hac ira cū essent hoies p origi
nale pctm̄: ⁊ tāto grauiꝰ ⁊ pniciosiꝰ: q̄n-
to maioꝛa vel plura insup addiderūt: ne
cessariꝰ erat mediatoꝛ ħ est recōciliatoꝛ:
qui hāc irā sacrificij singularis (cuius
erāt vmbꝛe oīa sacrificia legis ⁊ ꝓpheta
rū) oblatōe placaret. Unde dicit apľus
Si eni cū iimici essemꝰ: recōciliati sumꝰ
deo p moꝛtē filij eiꝰ. multo magis recō-
ciliati nūc in sanguine eiꝰ salui erimꝰ ab
ira p ipm̄. Cū aūt deꝰ irasci diciť: nō eiꝰ
significať pturbatio q̄lis est in aīo irascē
tis hois: sed ex hūanis motibꝫ trāslato
vocabulo: vindicta eiꝰ que nō nisi iusta
est: ire nomē accepit. Qꝫ ergo p mediato
rem recōciliamur deo et accipimꝰ spiri-
tū sanctū: vt ex inimicis efficiamur filij.
quotq̄t eni spiritu dei aguntur hi filij sunt
dei. hec est gratia dei p iesum chꝛistū do
minū nostꝝ.

¶ De admirabili sacramēto mediatoris.
¶ Capitulū XXXIII

D E quo mediato
re longū est vt q̄̄ta dignū ē tan-
ta dicantur: q̄̄uis ab hoīe dici
digne nō possint. Quis eni hoc solū cō-
gruentibꝫ explicet ꝟbis q̄ ꝟbū caro fa-
ctū est ⁊ habitauit in nobis: vt credere-
mꝰ in dei p̄ris omnipotētis vnicū filiuz
natū de spūsancto ⁊ maria ꝟgie. Ita q̄p
pe verbū caro factū ē a diuitate carne su
scepta: nō i carnē diuitate mutata. Car-
nē poꝛro ħ hoīem debemus accipe: a pte
totū significāte locutōe: sic dictū ē. Qm̄
ex opibꝫ legꝭ n̄ iustificabiť oīs caro. i. oīs
hō. Nā nihil naťe hūane i illa susceptōe
fas ē dicere defuisse: sz nature ab oī pcti
nexu oīmodo libere: nō q̄lis ꝺ vtroqꝫ se
xu nasciť p ꝯcupiscētiā carnis cū obliga
tōe delicti: cuiꝰ reatꝰ p regeneratōnez di
luiť: sz q̄lē de ꝟgine nasci opꝫtebat: quē fi
des m̄ris: nō libido ꝯcepat. Qꝫ si vľ per
nascētē coꝛrūpeť eiꝰ integritas: nō iā ille
de ꝟgine nasceret: eūqꝫ falso: qđ absit: ꝺ
virgine maria natū: tota ꝯfiteť ecclia. q̄
imitās eiꝰ m̄rez q̄tidie parit mēbꝛa eius
⁊ ꝟgo ē. Lege si placz de ꝟgītate sctē ma-
rie meas lr̄as ad illustrē viꝝ: quē cū ho
noꝛe ac dilectōe nomio volusianū.

¶ De duabꝫ naturis in vna filij dei pso-
na ꝯsistentibꝫ. ¶ Cap. XXXIIII

P Roide chꝛistus
iesus dei filius est: ⁊ deꝰ ⁊ hō ē.
Deꝰ ante oīa secľa: hō in nr̄o se-
culo. Deꝰ qꝛ dei ꝟbū: deꝰ ei erat verbū.
hō aūt qꝛ i vnitate psone accessit verbo
aīa rōnaľ et caro. Quo circa inq̄ntū deꝰ
est: ipe et p̄r vnū sunt. inq̄̄tū aūt hō ē: p̄r
maioꝛ est illo. Cui eni essz vnicꝰ dei filiꝰ
nō gr̄a sz natura: vt essz plenꝰ etiā gr̄a fa
ctus est ⁊ hois filiꝰ. ideqꝫ ipe vtrūqꝫ ex
vtroqꝫ vnꝰ chꝛistꝰ. qꝛ cū in foꝛma dei es
set: nō rapinā arbitratꝰ est: qđ natura e-
rat. i. esse se eq̄lē deo. Exinaniuit autē se
foꝛmā serui accipiēs: nō amittēs vľ mi-
nuēs foꝛmā ꝺi. Ac p ħ ⁊ minoꝛ est factꝰ:
⁊ māsit eq̄lis vtrūqꝫ vnꝰ. sic dictū ē. Sz
aliud ꝓpť verbū: aliđ ꝓpter hoiez. Pro
pter eni verbū eq̄lis p̄ri. ꝓpť hominē mi
noꝛ. Unus dei filiꝰ: ideqꝫ hois filiꝰ. vnꝰ
hois filiꝰ: idemqꝫ dei filiꝰ. non duo filij
dei deus et hō sed vnꝰ dei filius. deꝰ sine
initio: homo a certo initio: dominꝰ nr̄ ie
sus chꝛistus.

¶ Qꝫ euidens iudiciū sit abūdantis gr̄
tie dei q̄ in hoīe chꝛisto hūana natura i
vnitatē psone assumi ꝓmeruit
¶ Capitulū XXXV

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-299/0094
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG